

Strafarbeidsfanger at bestille, thi medens man ganske vist maa erkjende, at Tugthuusfanger, som ere dømt paa et langt Aaremaal, oftest ikke ville være modtagelige for Forbedring gennem Isoleringsstykket, kan man dog ikke opstille dette som en almindelig Regel med Hensyn til alle Tugthuusfanger. Der er jo dog adskillige Forbrydere, for hvilke strax første Gang offentligt Arbejde i mere end 6 Aar vil være at idømme, og man kan dog ingenlunde sige, at disse Forbrydere ubetinget ville være udfikede til at paavirkes gennem Isoleringsstykket. Jeg troer derfor, at det vilde være godt, om man gennem Ophævelsen af Afstillelsen mellem disse to Strafarter kunde skaffe alle de Individier, der virkelig fortjene det, Afgang til Forbedring gennem Isoleringsstykket. — Det ærede Medlem fremsatte iøvrigt en Deel Bemærkninger om Fængselsvæsenets formeentlige Resultater, som forekom mig at være temmelig mistroende med Hensyn til de Indretninger, som vi nu have faaet i vort Fængselsvæsen. Jeg antager dog ikke, at man ved nærmere Undersøgelse af disse Forhold vil komme til at finde, at der er betydelige Mangler ved Straffeanstaltens Indretning. Der kan vel endnu være Adskilligt her at gjøre, men det er vist indenfor og ikke udenfor Stykket — om jeg saa maa sige —; og naar den høitærede Justitsminister i sit Foredrag ved Sagens 1ste Behandling kom til at høre, at efter hans Formening vilde der ikke for en længere Fremtid være Anledning til Forandringer paa dette Gebeet, troer jeg nok ogsaa, at det var lidt mere, end der virkelig meentes. Den ærede Minister havde vistnok ved sine Ytringer for Die ikkun radicale Forandringer i det nu Bestaaende, og derimod ikke det, som jeg har tilladt mig kalde Forandringer indenfor vort nuværende Stykke og vore nuværende Straffeanstalter selv. Den Erfaring, som vi alt have rundet med Hensyn til Isoleringsstykket, vil vistnok føre til den Erkjendelse, at man ikke behøver at anvende det længe for at opnaa de gavnlige Virkninger; den overordentlig intensive Kraft, som offentlig Strafarbejde har, naar det udføres efter Isoleringsstykket, fremfor naar det udføres efter det tidligere Stykke, vil vistnok

mere og mere blive indlysende. Man vil derfor uden Tvivl overhovedet kunne forferte Tiden for det Strafarbejde, der bringes i Udførelse efter Isoleringsstykket, og man bør vistnok sætte Maximum af Tiden for Straffen efter dette Stykke lavere end nu; jeg er navnlig enig i, at $3\frac{1}{2}$ Aar upaatvivlelig er en for lang Tid, Det siges vistnok med Rette, at den gode Virkning af Isoleringsstykket meest fornemmes i den første Deel af Straffetiden, og sjældent ud over det andet Aar, hvorimod det, naar denne Tid er gaact, gaaer ned ad Bakke, og der stundom kun bliver et ringe Resultat tilsidt. Isoleringsstykket er jo desuden overordentlig haardt og tungt for de fleste Mennesker, og allerede fra denne Side betragtet vilde der være al Opfordring til at indskrænke Tiden saameget som muligt; skulde det nu dernæst være givet, at Resultatet i Længden bliver ringere, vilde det jo være uforsvarligt at vedblive med Straffen saa længe som hidtil. Jeg troer fremdeles, at man vil komme til at finde, at det ikke er rigtigt, at nogle Fanger saaledes igennem hele Straffetiden skulle være underkastede det fuldstændige Isoleringsstykke, andre derimod slet ikke. Man bør komme til en Combination af de to Systemer, og i samme Retning er det jo ogsaa, at Forslaget om Ophævelsen af Afstillelsen mellem Tugt- og Forbedringshuusarbejde vilde gaae. Det vil blive erkjendt, at man ved at holde Fangerne bestandig isolerede i det Væsentlige kun opnaaer at faa gode Fanger, men ikke at faa gode Samfundsmedlemmer, naar de engang komme ud af Fængslet. Det vilde upaatvivleligt være naturligt at lade dem, der have været paavirkede af Isoleringsstykket i tilstrækkelig Tid, saalænge som det er heldbringende, naar denne Virkning er ophørt som en Overgang, forinden de forlade Straffeanstalten, bevæge sig blandt de andre. Nu kunde man vel sige: Saa blive de fordærvede igjen, men dette behøver ikke at være Tilfældet; den Tilnærmelse og Forening med andre Fanger, som jeg anseer for ønskelig, kunde godt skee, uden at udøve en saadan fordærvelig Indflydelse, og jeg troer, at det er nødvendigt gennem denne Overgang at forberede dem til Livet udenfor Straffeanstalten. Ganske vist stiller der sig,